

AMATØRERNE

Filmamatørerne holdt for nylig landskonkurrence, og de indsendte film — 9 8 mm-film og 9 9½ mm-film — blev forevist i Borgernes Hus. Man kan ikke sige, at presens repræsentanter og den danske filmindustri talentspejdere (om sådanne findes) optog megen plads i salen — var grupperne overhovedet repræsenteret?

På forhånd skulle man ellers tro, at anmelderne og de professionelle filmfolk var meget interesseret i, hvordan der arbejdedes med den mest frie af vore filmtyper. Amatørfilmene kan jo se bort fra de mange hensyn, spillefilmens, dokumentarfilmens og reklamefilmens instruktører og forfattere må tage. Men på den anden side, hvilken nytte kan man have af denne minoritet? — tænker vel de folk, der skal have flere abonnenter eller flere penge i kassen.

Det er således, at de professionelle filmfolk på mange måder kan lære af de bedste af amatørerne. Førstepremien gik til en særdeles nydelig film af arkitekt *K. Elvers*, Kolding. Den hedder „Elevatoren“ og fortæller om en ung mand og en ung pige, der sidder fast i en elevator. I begyndelsen er hun meget afvisende overfor ham, men efterhånden bliver hun ham mildere stemt, og det ender med forlovelse. Pointen ligger i, at han er elevatormontør, og denne pointe stempler måske nok „Elevatoren“ som en amatørfilm, men bortset fra den er filmen så smuk og levende, at den fortjener at blive fremdraget her.

Skønt filmen kun har et begrænset rum at arbejde med, er den varieret og afvekslende. Muligvis er den inspireret af elevatorsenen i *Ingmar Bergmans* „Mens kvinder venter“, men det er kun godt, at nogle kan lade sig inspirere af udenlandske film. Især dens menneskeskildring er udmærket. Med små belysende træk skildres den gradvise stigning i forholdet mellem de to mennesker, ikke skematisk, ikke mekanisk og stift rytmisk, men med udsving og „tilbagefald“ inden for helhedsrytmen. Dertil kommer, at spillet er forbløffende ægte og fint, så ægte og fint, at det professionelle danske filmlystspil kunne lære adskilligt af spillestilen.

Selv i vore noget bedre og højst ment roste filmlystspil som f.eks. „På tro og love“ findes en meget emfatisk, stærkt pointerende spillestil, som i for høj grad gør brug af det karikerende, af det maskeprægede —

som man så ofte gjorde det i tredivernes amerikanske filmkomedier. Den slags kitsch er „Elevatoren“ kemisk rensset for, og den har en moderne tone, som man normalt leder forgæves efter hos de professionelle filmfolk, der ikke kom den aften i Borgernes Hus.

LÆSERBREV

Vi har modtaget:

I Kosmorama nr. 12 under »Film Forum« kan man læse, at dansk film ikke rigtig forstår at hævde sig, hvad angår lødigheden. Ikke når op over kvaliteten: hyggefilm. Vel også kendetegnet ved dette, at har man set en film, har man set dem alle, så ensartet er indholdet. Det er alt for sjældent, at skuespillernes evne til at spille en karakterrolle udnyttes. Kosmorama mener, at årsagen bør søges i, at de danske filmselskaber ustandseligt »kører« på de samme forfattere. Under tegnede vil tilføje og de samme instruktører. Den dag dansk film tør vedgå sit nederlag og åbne sine studier for en instruktør fra udlandet eller evt. benytte helt friske danske kræfter, da lysnede det måske.

Er der mon et eneste af vore selskaber, der tør vove pelsen ved at lave en film med en ukendt forfatter til manuskriptet, en ukendt instruktør og ukendte skuespillere, — nej, det ville være frygteligt, for tænk, hvis det ikke gav penge i kassen. Man har fuldstændig glemt, at hvo intet vover, intet vinder, så derfor kører man stadig i den gamle gænge og tager skyklapper på for ikke at se, at man ikke mere holder inspirationens fane højt.

Men der er biografgængere, som spørger: »Mon dansk film nogen sinde vil nå at fostre en filmforfatter af rang?« Og de samme biografgængere tilføjer: »Lad ham så ikke drukne i de gamle instruktørers blasfemi.«

Blot til slut et spørgsmål til filmselskaberne: Ser De nogen sinde andre film end de danske? Eller er filmselskaberne så »færdigsydede«, at de ikke kan tage ved lære af f.eks. de mange ypperlige franske film, som er kommet frem de senere år.

*Marie Thomsen,
Haderslev.*

NOTER

To af vore medlemmer har — uafhængigt af hinanden — gjort os opmærksom på, at en novelle, de for nogen tid siden hørte i radioen, påfaldende minder om den danske film »Dødskysset« (1915), som museet spillede for ikke så længe siden. Det drejer sig om novellen »Det usynlige sår«, der er skrevet af den ungarske forfatter *Karoly Kisfaludy* (1778—1830).

Det er rigtigt, at der er en slående lighed mellem handlingen i filmen og handlingen i novellen — lige til de mindste detaljer. Det er imidlertid ikke lykkedes os at bevise, at nordmanden *Thomas Krag*, der skrev manuskriptet til »Dødskysset«, har haft kendskab til den ungarske skræknovelle. Hvis nogen kan bringe bidrag til sagens opklaring, er vi meget interesserede.